

Шта прво ставити у српски национални програм? Прва тачка нашег националног програма требало би да буду – деца. Српско друштво умире.

Сваке године Србија, пошто више људи умре него што буде рођено, губи око 35.000 становника. Још 15.000 становника се исели?! То је годишње 50.000 људи мање. У последњих десет година изгубили смо 500.000 људи. И у наредних десет година изгубићемо толико. До 2050. године имаћемо два милиона становника мање.

Кажу – шта ће нам више деце када нема посла? Људи не схватају да су већ сада старије генерације бројније од млађих. Код нас је мање деце (до 15 година), него старих (преко 65 година). Готово свака трећа породица у Србији нема децу.

Из генерације у генерацију све мање деце уписује школе и факултете. А пензионера је 1.740.000, и њихов број се не смањује, већ расте. Већ данас је више пензионера него запослених. Ко ће за двадесет или тридесет година пунити пензиони фонд, када дође до пада бројности млађих генерација?

У Србији већ сада има 400.000 хектара (или 10 одсто) плодне земље која се не обрађује.

Прва ставка српског националног програма - да свако дете има брата и сестру

Пише: Слободан Антонић
недеља, 29 новембар 2015 11:22

То су старачка домаћинства и оранице гастарбајтера. Парлога ће бити све више, као што нам је и индустрија у целини запарложена.

Уколико би се сутра у Србији десила антиколонијална револуција и државу преузела одговорна национална елита, садашња незапосленост релативно брзо била би санирана. Али, никаква револуција не може да произведе радну снагу, ако је земља пуста.

Не верујете да би Србији, коју би водила одговорна елита, недостајали радници? Погледајте рачуницу: на пола хектара малина може да се заради пола милиона динара годишње, или 41.700 месечно. За месечну зараду од 167.000 – што је довољно за породицу са више деце, била би потребна два хектара земље.

Оних 400.000 хектара могло би, дакле, да омогући издржавање за 200.000 вишечланих породица, што ће рећи, 400.000 одраслих и бар 400.000 деце. За гајење малина потребан је почетни капитал – око 10.000 евра по хектару. Наша држава даје страном крупном капиталу по 10.000 евра за сваког запосленог радника, а не финансира

Прва ставка српског националног програма - да свако дете има брата и сестру

Пише: Слободан Антонић
недеља, 29 новембар 2015 11:22

пољопривредну производњу српских домаћинстава?! То је зато што је наша политичка елита на платној листи страног (и домаћег) крупног капитала.

Наравно, не мислим да је универзално решење за српску економију да сви одемо на село и да гајимо малине. Али, то је само један од примера како би одговорна држава (коју води патриотска елита) могла да смањи незапосленост.

Но, никаква патриотска елита не може да од опустеле земље начини богату земљу. Да би се богатство створило потребан је рад, а за рад су потребни људи. А у нашој земљи људи убрзано изумиру. Требало би одмах нешто да се предузме – али шта?

Просечан број рођене деце по жени у Србији је 1,4, док је за просто обнављање становништва нужно 2,1 дете по жени. Како повећати број новорођене деце?

Приликом израде грађанског законика Србије дат је предлог (2011) да свако треће дете у породици добија финансијски додатак једнак просечној месечној пензији, који би био исплаћиван до пунолетства детета! Оваква мера повећала би наталитет бар за десет одсто и већ би 30-их година овог века део радне снаге чинило на десетине хиљада нових људи.

Али, када се израчунало да би то коштало 400 милиона евра годишње, од тога се одустало.

Горан Николић је, [недавно](#), предложио да горе споменута мера важи за трећерођено дете с датумом рођења не ранијим од девет месеци од усвајања закона. Тиме би се буџетски трошак смањило на само 23 милиона евра прве године, док би тек 18. године достигао 400 милиона евра.

„Ова мера не би била претерано велики издатак за буџет у првих десет година примене“, каже Николић.

Пише: Слободан Антонић
недеља, 29 новембар 2015 11:22

данас свакако није двоструко сиромашније друштво него 1948. године. Стога, разлози демографске имплозије нису искључиво материјални. Они су и културни.

Реч је о раскораку између социјалних аспирација и реалног стандарда. Наши градски парови желе стандард европске средње класе како би имали децу. Они хоће да имају довољно новца за „фирмирану“ дечју гардеробу, колица од 10.000 динара, учење енглеског од дететове треће године живота, обавезно летовање у Грчкој и Египту – уколико је то могуће, онда ће имати децу.

Пошто већина српског друштва припада нижој класи, овакве социјалне аспирације изговор су да се рађање одлаже, или да се од њега сасвим одустане.

Посебно је мало деце у центру Београда, у коме је идеал: три телевизора, два пса и једно дете. Да би се ствари у држави окренуле, политичка елита мора се бавити проблемом наталитета. Најбоље је то урадити давањем додатног гласа на изборима за родитеље.

Отац и мајка (или старатељи), добијали би по пола (или, у случају самохраности, цео) додатни глас на изборима за свако малолетно дете у породици. Ако знају да родитељи малолетне деце више утичу на исход избора него самци или пензионери, политичари би се потрудили да им подизање деце олакшају – од отварања нових вртића, до бољег школског система.

Ова мера била је предложена већ двадесетих година 20. века у Француској, када је озбиљно разматрана у Народној скупштини. Њу је 1986. обновио демограф Пол Демени, у раду „Пронаталитетне политике у земљама с ниским наталитетом“.

Ову идеју Ворен Сандерсон затим, 2007. године, назвао је „Деменијевим гласањем“ (*Demeny voting*

). Немачки парламент је два пута, 2003. и 2008, расправљао о увођењу *Kinderwahlrecht-a*

, а коалиција „Фидес“ у Мађарској ову меру начелно је прихватила.

Прва ставка српског националног програма - да свако дете има брата и сестру

Пише: Слободан Антонић
недеља, 29 новембар 2015 11:22

Сличне иницијативе постоје и у другим земљама које имају проблем с наталитетом. Врло је привлачна идеја да се подизањем бирачког утицаја породица с децом политичари присиле да се активније окрену ка обезбеђењу дечје заштите, социјалне сигурности породица с више деце и права следећих генерација.

Но, у земљама с ниским наталитетом изгледа да је већ успостављен већински бирачки блок, руковођен првенствено конзументистичким егоизмом, а који се боји да ће реализацијом ове иницијативе можда изгубити део материјалног комфора.

Не видим зашто не би управо Србија, која непрекидно тежи „прогресивној Европи“, а која има изразито лошу демографску будућност, била прва земља која би ову меру увела? Ако стварно хоћемо да Србија преживи. Уз материјалну подршку и промену у гласању, додатни сет мера односио би се на активну промоцију културе вишечлане породице, а посебно оне с много деце.

Идеал би био: „да свако дете има брата и сестру“, при чему би, због ефекта социјалног угледања (опонашања), у првом плану могле да буду личности и породице најпре из горњих статусних група (горњих по угледу, а не по богатству).

Србија је у последње четири године из буџета дала готово 400 милиона евра средстава пореских обвезника за развој цивилног друштва. Бар део тих средстава може се усмерити за потпору пројеката који афирмишу културу вишечлане породице.

Требало би погледати шта се на том плану ради у Русији – њихова продукција видео записа о животу многодетних породица може бити пример за углед. Образац за угледање, наравно, никако није породица програмирана као машина за рађање, већ породица испуњена срећом и љубављу које се налазе уз много деце – уз реално сагледавање и тешкоћа које такве породице имају.

Ето, на овој једној – важној – теми показали смо како би могао изгледати српски национални програм. То што сам написао уопште не би морала бити коначна и једина решења. Ако би се скупило довољно паметних људи патриота, права решења лако би се нашла.

Прва ставка српског националног програма - да свако дете има брата и сестру

Пише: Слободан Антонић
недеља, 29 новембар 2015 11:22

Да ли је то тако тешко и компликовано? Или је проблем ипак у кукавичлуку и корумпираности наше интелектуалне, културне и политичке елите?

([Сведок](#))